

Στις 15 Σεπτέμβρη

Απεργούμε!

Όταν στοιθάζονται τ' αδιάφορα κι έχουν απαρτία

Ένα ζωήρεμα διακρίνω στο βλέμμα τους

Active Member

Είναι συγκλονιστικό το βλέμμα του πατέρα της αδιόριστης δασκάλας. Χαμηλωμένο, σχεδόν απελπισμένο όταν συνειδητοποιεί ότι η κόρη του με δύο χρόνια προϋπηρεσία μπορεί φέτος να βρεθεί έξω από το σχολείο. «Δηλαδή το κορίτσι μου μπορεί να βρεθεί φέτος χωρίς δουλειά»;

Δεν καταλαβαίνει πολλά από «πίνακες», «μόρια» και «πιστώσεις ΕΣΠΑ». Ρωτάει «πόσοι δάσκαλοι πήραν φέτος σύνταξη;» και σε αιφνιδιάζει. Όμως εκεί καταλαβαίνεις ότι είναι το ερώτημα μιας άλλης γενιάς, εκείνης που κατάκτησε να μην παίρνει σύνταξη στα βαθιά γεράματα για να μπορούν τα παιδιά της να βρουν δουλειά στη θέση της.

Και τότε θυμάσαι κι άλλα βλέμματα. Εκείνο της αδυναμίας, όταν λέγαμε ότι το ασφαλιστικό είναι «η μάχη των μαχών» και ένιωθες ότι ο αντίπαλος είναι ισχυρός και δεν μπορείς να τον κοιτάξεις κατάματα με το βλέμμα της αποφασιστικότητας και να τον νικήσεις, για να μη γεράσεις εσύ μέσα στην τάξη και να βρει δουλειά το «κορίτσι του». Θυμάσαι το βλέμμα του φόβου όταν ανακοινώθηκε η υπουργική απόφαση Φίλη για το «νέο» ολοήμερο, όταν ο καθένας μετρούσε αν θα είναι εκείνος ή εκείνη που στο «κόψε-ράψε» του προγράμματος των σχολείων σύμφωνα με τα σχέδια της κυβέρνησης θα έβγαινε εκτός, και εκείνο της απορίας της νηπιαγωγού «Μα γιατί καλοκαιριάτικα αποφασίζει να διαλύσει το νηπιαγωγείο;»

Κι έρχονται στο νου τα επόμενα βλέμματα. Το σκληρό των επιτρόπων της ΕΕ και του ΔΝΤ, που αποφασίζουν ότι οι ζωές μας έχουν τόση αξία όσο τις χρησιμοποιούν για να αυγαταίνουν τα κέρδη των ισχυρών του κόσμου. Όπως κι εκείνο το αυστηρό των επιτηρητών του ΟΟΣΑ που θέλουν να επιβάλλουν ένα σχολείο φτηνό και ευέλικτο, αγοραίο και ταξικό γιατί μόνο έτσι θα είμαστε εμείς οι εκπαιδευτικοί «εξαρτήματα της μηχανής τους και τα παιδιά μας τα ανταλλακτικά», που θα’λεγε και το τραγούδι. Και μαζί έρχεται το βλέμμα της αλαζονείας της εξουσίας των κυβερνητικών στελεχών – πρώην και νυν – που με ήσυχη τη συνείδησή τους αποφάσιζαν και αποφασίζουν να κόβουν μισθούς και συντάξεις, να αυξάνουν τους φόρους, να στέλνουν τη νεολαία στην ξενιτιά ή να λέει κι ευχαριστώ όταν βρίσκει δουλειά με πεντάμηνη σύμβαση και μισθό-χαρτζιλίκι.

Με το ίδιο βλέμμα και ο υπουργός Παιδείας δηλώνει ότι «φέτος επιτέλους επιστρέφουμε στην κανονικότητα». Μάλιστα. Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε και να αποδεχτούμε ότι όλα αυτά που ζούμε είναι «κανονικά». Από κει που μας λέγανε ότι οι πολιτικές που εφαρμόζουν τις εφαρμόζουν «γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς», τώρα μας λένε ότι έτσι πρέπει να είναι! Ο πατέρας να αποδεχτεί ότι το κορίτσι του δεν θα δουλέψει γιατί αυτό είναι το «κανονικό», ότι οι δεκάδες χιλιάδες αδιόριστοι συνάδελφοί μας που μάτωσαν οι ίδιοι και οι γονείς τους για να σπουδάσουν δεν έχουν δικαίωμα να διεκδικούν μια θέση στο σχολείο αφού η πρόσληψή τους μπορεί «να βλάψει την ψυχική υγεία των μαθητών τους». Να αποδεχτούμε ότι είναι εκτός νόμιμης συζήτησης τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών γιατί έρχονται «σε αντίθεση με τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών»! Να ξεχάσουμε δηλαδή το αυτονόητο ότι μορφωτικό δικαίωμα δεν υπάρχει χωρίς να υπάρχουν εκπαιδευτικοί! Να αποδεχτούμε λοιπόν ότι είναι πια «κανονικότητα» οι μηδενικοί διορισμοί, η μείωση των προσλήψεων και των δαπανών για τα σχολεία, να μην υπάρχουν στελεχωμένες και μόνιμες δομές και προσωπικό για όλες τις εκπαιδευτικές ανάγκες. «Κανονικότητα» είναι να υπάρχουν εκπαιδευτικοί που κομματιάζονται σε τρία και πέντε σχολεία, να κάνουν ότι μάθημα υπάρχει όπου υπάρχει, ζωές που μετριούνται σε ώρες στο myschool, εκπαιδευτικοί που θα μετακινούνται όπου ζητηθεί και όταν ζητηθεί, αρκεί την ημέρα του αγιασμού να παραταχθούν χαμογελαστοί για τη φωτογραφία των δελτίων ειδήσεων.

Δηλώνουμε λοιπόν στην εξουσία, με το βλέμμα της αντίστασης και της αποφασιστικότητας που έχουμε μάθει κι από τους προηγούμενους μεγάλους αγώνες μας ότι για μας και τους μαθητές μας τίποτε από όλα αυτά δεν είναι κανονικό! Το δηλώσαμε ήδη στα Υπηρεσιακά Συμβούλια που μπλοκάραμε για να μην μετράνε πόσοι συνάδελφοι «πλεονάζουν», το δηλώσαμε την πρώτη του Σεπτέμβρη όταν ο υπουργός ήθελε να βάλει τους συλλόγους διδασκόντων να αποφασίσουν οι ίδιοι ποιος «περισσεύει», το δηλώνουν οι συνάδελφοι νηπιαγωγοί που δεν δέχονται να συναινέσουν στη διάλυση του ολοήμερου νηπιαγωγείου.

Θα το δηλώσουμε και στις 15 Σεπτέμβρη με την απεργία. Για να ανταλλάξουμε άλλα βλέμματα. Αυτά της οργής απέναντι σε μια πολιτική που μας συνθλίβει, της αυτοπεποίθησης που δίνει η συλλογικότητα και ο αγώνας. Να θυμηθούμε ότι με τέτοιο τρόπο κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο σε όλες τις μεγάλες μάχες που έχουμε δώσει μέχρι τώρα και που έχουν καταφέρει να κρατήσουν και το δημόσιο σχολείο όρθιο και την εργασιακή μας αξιοπρέπεια. Να μπορούμε τον κόμπο στο λαιμό από την απελπισία του πατέρα για το αν θα βρει δουλειά το κορίτσι του να την κάνουμε οργή και σφιγμένη γροθιά, πάθος και ορμή για να συγκρουστούμε, να ανατρέψουμε. Για να μετατρέψουμε τα υπεροπτικά βλέμματα της εξουσίας σε βλέμματα αδυναμίας. Για να μπορούμε να δούμε και στα παιχνιδιάρικα βλέμματα των μαθητών μας ότι μπορούν να είναι αισιόδοξα για το μέλλον τους όταν έχουν δασκάλους που υπερασπίζονται το δικαίωμά τους για σχολείο όπως τους αρμόζει και ζωή όπως την ονειρεύονται.